

fører har væsentlig anført som Grund til at fremme Loven, at en Del Folk ikke have været bekendte med Loven til Dato eller i alt Fald ikke saa betids, at de have kunnet benytte sig af den ved deres Konverteringer. Men der er et andet Synspunkt, hvorfra man ogsaa kan anbefale Forlængelsen af denne Lovs Gyldighed, og det er fra Ublaaneinstitutionernes Synspunkt. Som den høitærede Finansminister veed, har hans Kollega Justitsministeren i Mar fremsat for og faaet vedtaget i Rigsdagen et Lovforslag for at lette Overformynderiet ved dets Ublaane. I Motiverne til dette Lovforslag staar der udtrykkelig anført som en Grund til at vedtage paany den Undtagelsesbestemmelse, at 1 Procentafgiften bortfalder ved Overformynderiets udenbys Afdelings Ublaane, at Overformynderiet endnu laa inde med betydelige Kapitaler, som det ikke var lykkes at anbringe hidtil. Forskjellige andre offentlige Institutioner ere stillede paa samme Maade, og jeg finder derfor, at der ogsaa fra Ublaanernes Side er Krav paa at faae Loven forlænget. Jeg foresaar i alt Fald ikke, hvorledes den høitærede Finansminister kan modsætte sig en Foranstaltning, der ligger som Konsekvens i den Motivering, Justitsministeren har givet for at faae et Forslag gennemført her i Thinget og i Landstinget. Jeg vil iøvrigt sige, at der er et Punkt til, nemlig Fortolkningerne af denne Lov, som ogsaa kunde berettigede os til at søge en Forlængelse af Loven. Generaldirektoratet for Skattevæsenet, under hvem Lovens Fortolkning forterer, har anvendt Fortolkninger paa denne Lov, som uden Tvivl ikke ere korrekte. Jeg skal saaledes blot nævne en Fortolkning fra i Mar, 1888, gaaende ud paa, at Pantebogs-Attester ikke faaes godtgjorte trods Bestemmelsen i Lovens § 3, saafremt de have været benyttede til nye Laan, som i Beløb oversteg de Prioriteter, som ere indfrieede. Man har først faaet Die paa dette i 1888. Man har tilbagebetalt Pantebogsattest-Gebyrerne i 1887; men saa har man i 1888 fundet, at man kunde berige Statskassen ved at lade være med at tilbagebetale disse Gebyrer, naagtet det forekommer mig, at Enhver med en lille Smule juridisk Sands kan sige sig selv, at § 3 ikke tillader saadan Fortolkning. Der er ikke Tid til at faae disse Fortolkninger prøvede ved Domstolene med noget Udbytte, hvis Loven ikke forlænges. Det er en Grund til at søge Forlængelse af Lovens Gyldighed. — Den høitærede Finansminister rettede den Bebreidelse — som jeg antager — mod Hvertallet heri Thinget, at det ikke havde benyttet de Blade, der staa til

dets Raadighed til at udbrede Kjendskab til Loven; men jeg vil vende Spørgsmaalet om: hvorfor have Ublaanerne, hvorfor have Statens Institutioner, som have Interesse af at faae deres Kapitaler anbragte, hvorfor har den høitærede Finansminister, som skulde gjenneføre Loven, ikke søraet for at bringe Lovens Bestemmelser til Kundskab igjennem Pressen.

Finansministeren (Estrup): Det ærede Medlem, der nu udtalte sig, har utvivlsomt Ret i, at der endnu er betydelige Kapitaler, der søge Anbringelse i Prioriteter. Hvad Overformynderiet angaar, er jeg ikke i Stand til at udtale mig nærmere derom, da jeg ikke staar i nogen direkte Forbindelse dermed, men jeg har dog den Formening, at naar næste Termin, Juni Termin, er overstaet, vil ogsaa Overflødigheden af Kapitaler i Overformynderiet være væsentlig formindsket. Der er derimod et andet Institut, som jeg staar i nøiere Forbindelse med, og det er Livrenteselskabet. Om dette gjælder det ganske vist, at det nu i Dieblikket og sandsynligvis ogsaa ud over næste Termin vil have en stor Overflødighed af Kapital, som det søger Anvendelse for. Jeg kan altsaa for saavidt stadfæste, hvad det ærede Medlem udtalte. Spørgsmaalet om Fortolkninger af den foreliggende Lov, tror jeg egentlig, det vilde være det Nytteieste at lade hvile for Dieblikket, vi have jo allerede været temmelig vidt inde paa Spørgsmaalet om den rette Forstaaelse af Loven. Jeg skal derfor endnu kun gjøre den Bemærkning til det ærede Medlem, at det ikke fra min Side var ment som en Bebreidelse mod Pressen, den Del af Pressen, der staar det ærede Medlem nærmest, at den ikke havde sørget for at bringe Loven af 1ste April 1887 til de Vedkommendes Kundskab, det er selvfølgelig Noget, som er Pressens egen Sag at afgjøre, men det forekommer mig kun, at de, der staa denne Del af Pressen nær, kunne have haft Opfordring til at benytte Pressen til at bringe Kundskaben ud. Og naar man saa vil rette en tilsvarende Bebreidelse mod mig for, at jeg ikke ad den samme Vej har søgt at gjøre Loven bekendt, maa jeg ganske bestemt afvise denne Anke; thi det er ganske vist ikke en Ministers Sag at bringe Lovene til Folks Kundskab, og skulde jeg alligevel have villet staa ind paa denne Vej og villet benytte den Del af Pressen, der staa mig lige saa nær, som den anden Del af Pressen staaar det ærede Medlem nær, tror jeg nok, at Meddelelsen var kommen til Folk, der ikke havde behøvet denne Beileidning, men som ad